

(Сербського поета Бранка Радичевича)

Кому мило синє море,
Кому милий місяць, зорі;
Мені мила моя річка,
Мені мила темна нічка.

Я щоночі иду до річки,
Беру човен невеличкий,
Молод, весла підіймаю,
На той берег поспішаю.

Вода пінить, човен плине,
Допливає середини,
Страшні хвилі, страшні кручі...
Допоможи, Всемогучий!

Вода пінить, човен крає —
Через хвилі пробігає;
Ще раз руки підіймаю,
До берега допливаю;

І на берег живо скачу,
І здалека дівча бачу,
І потиху йду на гору,
До милої мої двору.

Близько двору коло плота
Поглядаю на ворота:
У воротях, як калина,
Моя любая дівчина.

Сонце, живо ж опускайся!
Живо, нічко, підіймайся!
Живо, мила, йди до хати!
Годі мене виглядати!